

Arrest

nr. 203 501 van 4 mei 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 november 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 november 2017 wordt beslist tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: O. (..)
Voorna(a)m(en): J. A. (..)
Nationaliteit: Kenia
Geboortedatum: 22.12.1980
Geboorteplaats: Kisumu
Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxx
Verblijvende te: (..)
+ O. W. C. (..) (RR: xxxxxxxxxxx)

Nationaliteit: Kenia

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980

4° het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 2° wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na de indiening van een bijlage 19ter op 23.07.2014 in functie van haar toen wettelijk samenwonende partner P. M. (..) (RR: xxxxxxxx). Overeenkomstig de gegevens uit het dossier woont betrokkene niet meer samen met de referentiepersoon sinds 10.01.2017.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

De uitzonderingsgrond overeenkomstig art.42 quater, §4,1° is niet van toepassing gezien er geen geregistreerd partnerschap is geweest gedurende minimum drie jaar.

Voor zover er vervolgens zou opgemerkt worden dat betrokkene inmiddels gehuwd is met referentiepersoon, dient vastgesteld te worden dat zij met hem is gehuwd op 26.10.2015. De echtscheidingsprocedure werd opgestart op 30.05.2017. Er kan bijgevolg besloten worden dat ook aan de voorwaarde van ten minste drie jaar huwelijk waarvan minstens één jaar in het rijk niet wordt voldaan.

De uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2° en 3° zijn evenmin van toepassing bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Op 19.06.2017 werden bewijzen opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong', en die onze dienst moet toelaten na te gaan of betrokkene voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarden, zoals gesteld in artikel 42 quater, §4. Deze instructies werden op 22.06.2017 aan betrokkene betekend.

- Verklaring lidmaatschap Christelijke Mutualiteit Antwerpen dd. 21.09.2017 op naam van betrokkene.

- Terugbetalingsovereenkomst huurwaarborg tussen het OCMW Antwerpen en betrokkene dd. 31.08.2017 voor een woonst in de (..) te 2030 Antwerpen. Hieruit blijkt dat het OCMW Antwerpen de huurwaarborg heeft betaald voor een woning voor betrokkene. Het is echter niet duidelijk of betrokkene heden de woonst reeds betreft.

- Rapport schooljaar 2016 – 2017 van O. W. (..) te Stedelijk Lyceum Cadix te Antwerpen; Bewijs voorlopige inschrijving van O. W. (..) in school Sint-Bernardus te Merksem 2017 - 2018;

- Attest inburgering dd. 07.01.2016 op naam van betrokkene; Verklaring mondelinge taalvaardigheid van het Huis van het Nederlands dd. 25.08.2014 op naam van betrokkene dat stelt dat betrokkene voldoet aan de inschrijvings- en toelatingsvoorwaarden van het sociale huurstelsel; Deelcertificaat Nederlandse tweede taal richtgraad 1 dd. 22.01.2015 op naam van betrokkene; Ongedateerd attest waarin verklaard wordt dat betrokkene elke dinsdag Nederlandse les volgt bij vzw Elegast Wijkwerking te Antwerpen.

Gezien het kennen van de regiotaal een voorwaarde is om vlot te functioneren in het dagelijkse leven, tonen deze documenten niet aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat zij heden reeds geïntegreerd is in ons land.

- Overeenkomst opleidingsstage VDAB voor betrokkene in Rusthuis Wommelgheem Armonia VZW met ingang op 11.04.2016 en dit voor 5 dagen; Attest dd. 17.03.2017 van zaakvoerder DKTopClean waarin verklaard wordt dat betrokkene haar klanten mag meenemen naar het kantoor waar zij dan zal tewerkgesteld worden; Loonbrieven van oktober - november 2016, januari 2017 bij DKT TopClean BVBA; Deeltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij QBAGO BVBA op naam van betrokkene dd. 20.03.2017 met ingang op 24.03.2017 en bijhorende loonfiches van april en mei 2017, alsook een attest van wijziging van het uurrooster dd. 28.07.2017: het feit dat betrokkene werkt vormt

geen obstakel om terug te keren naar het land van herkomst. Integendeel, het toont aan dat het voor betrokkene ook geen probleem hoeft te vormen om in het land van herkomst een job te vinden. Betrokkene legt tevens een deelcertificaat open wiskunde voor op naam van betrokkene dd. 16.05.2016.

Een tewerkstelling en een certificaat open wiskunde getuigen niet van een zekere mate van integratie die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zou kunnen staan. Immers, tewerkstelling is een noodzakelijkheid om te kunnen voorzien in bestaansmiddelen om een min of meer menswaardig leven te kunnen leiden. Betrokkene kan haar opgedane kennis alsook haar werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Aangezien betrokkene op economisch actieve leeftijd is en aan de slag is, is het redelijk aan te nemen dat haar leeftijd een terugkeer naar het land van herkomst haar niet hindert.

- Attest dd. 04.05.2017 met betrekking tot het verblijf in het Zijhuis sinds 5.04.2017 van betrokkene en haar kind.
- Vonnis familierechtbank dd. 30.05.2017 waarin referentiepersoon wordt veroordeeld tot het betalen van onderhoudsgeld tot aan het kracht van gewijsde treden van het echtscheidingsvonnis.
- Aangifte dd. 29.06.2016 bij politie Antwerpen van opzettelijke slagen en verwondingen toegebracht door echtgenoot op 28.06.2016. Betrokkene verklaart aldus slachtoffer te zijn van intrafamiliaal geweld vanwege haar (ex)partner. Betrokkene stelt eveneens reeds aangifte gedaan te hebben in 2013 bij de politie te Wijnegem, zo blijkt uit het dossier. Echter blijkt er na navraag gedaan te hebben bij de politie te Wijnegem geen spoor te zijn van dit PV. Ook blijkt uit het administratieve dossier dat dhr. P. (...) Marcel deze beschuldigingen expliciet tegenspreekt. Voorts werden er ook geen medische attesten voorgelegd die bewijzen dat mevrouw het slachtoffer is van intra-familiaal geweld. Gezien er geen verdere bewijzen werden voorgelegd en er niet wordt aangetoond dat dhr. P. (...) veroordeeld werd betreffende familiaal geweld kan er niet gesteld worden dat betrokkene het slachtoffer is van familiaal geweld.

Het feit dat voormeld vonnis van de familierechtbank dd. 30.05.2017 vermeldt dat betrokkene de echtscheiding vraagt op basis van een "onherstelbare ontwrichting", doet hier geen afbreuk aan. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat in het vonnis enkel de voorlopige maatregelen werden beoordeeld, en er geenszins uitspraak werd gedaan met betrekking tot eventueel intra-familiaal geweld. Aangezien uit het geheel van deze stukken niet aangetoond is dat er effectief sprake is van familiaal geweld, is art. 42quater, §4, 4° niet van toepassing op deze situatie. Overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid dienen ook een aantal humanitaire elementen in overweging te worden genomen. Betrokkene werd voor het eerst ingeschreven in België op 23.07.2014 te Antwerpen.

Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België bekijken kunnen we stellen dat deze in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in haar land van herkomst gewoond heeft, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Gezien er nergens sprake is van een medische problematiek in het dossier, mag worden aangenomen dat zij zonder problemen terug kan reizen. De gezinssituatie van betrokkene spreekt voor zich, de relatie met de echtgenoot werd verbroken, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is. Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene zoals voormeld, een attest inburgering dd. 07.01.2016, verklaring mondelinge taalvaardigheid van het Huis van het Nederlands dd. 25.08.2014, deelcertificaat Nederlandse tweede taal richtgraad 1 dd. 22.01.2015 voor. Aangezien het volgen van deze lessen een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken. Wat betreft het certificaat open wiskunde dient opgemerkt te worden dat dit algemene kennis betreft die niet enkel, indien aangewend, tot integratie kan leiden in België alleen.

Gezien betrokkene kennelijk jarenlang in het land van oorsprong heeft gewoond en in verhouding slechts kort in België is, is het redelijk aan te nemen dat er nog voldoende banden met het land van oorsprong zijn, waardoor een terugkeer naar het land van herkomst mogelijk is. Gezien de jonge leeftijd van haar zoon, O. W. (...), is het aangewezen dat hij zijn moeder volgt. Er dient overigens opgemerkt te worden dat hij pas sinds 13.05.2016 in België is aangekomen. In de tijd dat betrokkene haar land van oorsprong reeds had verlaten, heeft hij bij zijn familie in Kenia gewoond. Hierdoor kan gesteld worden dat ook hij nog voldoende banden heeft met het land van oorsprong en dus voor hem heden een terugkeer naar het land van herkomst niet schadelijk zal zijn. Hij kan tevens aldaar zijn studies verderzetten.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat betrokkene sinds 5.04.2017 tot op heden in het Zijhuis, een opvangcentrum voor vrouwen en kinderen van het CAW, verblijft, waar zij bijgestaan wordt door begeleiders. Hieruit blijkt dat betrokkene intensief ondersteund en begeleid wordt om haar levenssituatie op orde te krijgen.

Ongetwijfeld kan zij met de vaardigheden en kennis die ze hier gekregen heeft door de intensieve ondersteuning ook aan de slag in het land van herkomst of origine. Het is immers niet omdat de ondersteuning nog geen positief eindresultaat nl. financiële onafhankelijkheid, heeft teweeggebracht in België dat het elders evenmin zou lukken.

Bij gebrek aan contra-indicaties dient geconcludeerd te worden dat de leeftijd en gezondheid van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig zou zijn. De voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkenen dient gesupprimeerd te worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“EERSTE MIDDEL: schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en als behoorlijk beginsel van bestuur, en van de zorgvuldigheidsplicht, eveneens als beginsel van behoorlijk bestuur Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing door te stellen dat er geen gezamenlijke vestiging meer in is in de zin van art. 42quater, § 1, 4°Vw.

Verwerende partij meent dat de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, §4,1° Vw. zou volgens verwerende partij niet van toepassing zijn omdat er geen gezamenlijke vestiging is geweest gedurende driejaar.

Artikel 42quater Vw. stelt:

“§ 1. Inde volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde [2 binnen vijf jaar] 2 na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk;

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is. § 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan".

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat artikel 42quater duidelijk vermeldt dat het verblijfsrecht in de genoemde omstandigheden kan beëindigd worden. Verwerende partij is niet verplicht het verblijfsrecht te beëindigen. Gezien het enkel om een mogelijkheid gaat dient verwerende partij erg zorgvuldig om te springen met de redenen hiertoe, gelet op het door verzoekster opgebouwde gezins- en privéleven, en dient zij te motiveren waarom zij dit effectief ook echt noodzakelijk vindt, quod non in casu.

Verwerende partij motiveert enkel waarom het mogelijk is het verblijfsrecht te beëindigen, en niet waarom zij effectief daartoe overgaat.

Artikel 42quater, §4, 1° maakt een uitzondering op die mogelijkheid tot beëindigen verblijfsrecht "indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste driejaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk".

Verwerende partij meent dat verzoekster niet aan de voorwaarde van drie jaar gezamenlijke vestiging voldoet. Zij ziet hierbij over het hoofd dat verzoekster al in 2013 een aanvraag tot regularisatie heeft ingediend en op hetzelfde adres woonde in de Lange Lobroekstraat als Marcel Pauwels en zich ook op de relatie met hem beriep in die aanvraag en het uitgebouwde gezinsleven. Dit wilt zeggen dat verwerende partij op de hoogte was van het feit dat verzoekster al meer dan 3 jaar samenwoonde met de heer Pauwels voor de procedure tot ontbinding van het huwelijk werd ingezet.

Er is in het kader van die regularisatieaanvraag ook een woonstcontrole geweest die positief was en die vastgesteld heeft dat verzoekster effectief op dat adres verbleef, waar ook de heer Pauwels gedomicilieerd was.

Er kan onder andere worden verwezen naar arrest nr. 61 652 van 17 mei 2011 van Uw Raad en naar de bepaling van artikel 42quater, §4, 1° zelf om te stellen dat verwerende partij zich vergist waar ze meent dat er geen driejaar gezamenlijke vestiging is geweest.

Verzoekster valt dus wel degelijk onder de daarin vervatte uitzonderingsclausule en de beslissing haar verblijfsrecht te beëindigen is onwettig.

Verzoekster meent ook onder een andere uitzonderingsclausule te vallen, met name artikel 42quater, §4, 4° Vw. Verwerende partij heeft geen spoor teruggevonden van de aangifte van geweld in 2013 bij de politie te Wijnegem en stelt met betrekking tot de aangifte op 29 juni

2016 dat de heer Pauwels de feiten expliciet tegenspreekt en er geen medische attesten werden voorgelegd. Omdat er geen verdere bewijzen werden voorgelegd en de heer Pauwels ook niet veroordeeld is kan er niet gesteld worden, volgens verwerende partij, dat verzoekster slachtoffer is van familiaal geweld.

Verzoekster wijst er op dat zij werd begeleid wegens intrafamiliaal geweld door de Dienst Intrafamiliaal geweld van het OCMW, van 30 juni 2016 tot 31 januari 2017 (stuk 3). De begeleiding is dan

overgenomen door Crisisteam 18+ van het CAW en VAGGA. Het Crisisteam 18+ bevestigt dat verzoekster daar verbleven heeft van 11 januari 2017 tot 2 februari 2017 en van 23 februari 2017 tot 5 april 2017 omwille van Intrafamiliaal geweld (stuk 4). Op 14 februari 2017

werd er een dagvaarding in echtscheiding en voorlopige maatregelen uitgebracht, omdat verzoekster het slachtoffer was geworden van intrafamiliaal geweld. De klacht is gekend onder PV met nr. AN.43.LB.079449/2016 van 29 juni 2016. Omdat het onderzoek nog hangende was heeft de rechter de zitting verdaagd naar 27 februari 2018. Het vonnis vermeldt 'onherstelbare ontwrichting' en legt de heer Pauwels een verbod op de woning nog te betreden.

Verzoekster wijst ook op de gevoegde verklaring van de school met betrekking tot Wayne en de verhouding met zijn stiefvader.

Verzoekster meent dat, gelet op de verscheidene ernstige indicaties, het feit dat verschillende organisaties en diensten verzoeksters vrees t.o.v. haar man ernstig nemen, het onredelijk is om louter te wijzen op het feit dat de heer Pauwels de aantijgingen ontkent, hetgeen niet meer dan logisch is.

Verzoeksters meent verder dat het onzorgvuldig is van verwerende partij om voorbij te gaan aan de andere schrijvende elementen die verzoekster heeft aangevoerd, met name het feit dat haar huwelijk gekenmerkt werd door alcoholmisbruik, wanbetaling, schulden en opstapelende rekeningen, en dat ze geen veilige omgeving aan haar zoontje kon bieden, terwijl ze hemel en aarde bewogen heeft om zelf onafhankelijk te worden, opleidingen te volgen en te werken, en zich uiteindelijk genoodzaakt zag een veilig onderkomen te zoeken in een vluchthuis en bescherming te verzoeken van de familierechtbank. Verwerende partij motiveert, ondanks het feit dat artikel 42quater slechts een mogelijkheid inhoudt en geen verplichting, niet waarom deze elementen niet als 'schrijvend' of humanitair kunnen aangenomen worden.

Waar verwerende partij wijst op de documenten die verzoekster haar bezorgd heeft dient er op gewezen te worden dat zij volgens artikel 42quater, §1, laatste lid verplicht is rekening te houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Bij de bespreking van de voorgelegde stukken blijkt dat verwerende partij ervan uitgaat dat er moet aangetoond worden dat het kennen van de regiotaaibv geen gewicht heeft omdat het het dagelijks leven makkelijker maakt, of dat er 'grote inspanningen' werden geleverd. Maar de wet vereist dit geenszins, noch vereisen de Boultificriteria waarop deze elementen gebaseerd zijn dit. Verwerende partij voegt een voorwaarde toe aan de wet.

Het feit dat verzoekster werkt wordt niet onderzocht vanuit het perspectief van het door haar ontplooide privéleven, maar enkel als indicatie dat er geen obstakel is tot terugkeer. Opnieuw is dit een onwettige verstrenging die voorbij gaat aan het doel van de wettelijke bepaling. Verwerende partij eist een 'integratie die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zou kunnen staan'. Dit is manifest onwettig en een volstrekt verkeerde benadering van de proportionaliteitstoets zoals die ontwikkeld is door het EHRM.

Wat betreft de inburgering en taallessen stelt verwerende partij ook dat een 'bijzondere' manier van integreren vereist is, en dat integratie die verplicht is geen gewicht zou hebben omdat het geen concrete moeite met zich meebrengt.

Verwerende partij voegt hierdoor voorwaarden toe aan artikel 42quater, §1, laatste lid, hetgeen een onwettige toepassing ervan uitmaakt."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar uiteenzettingen inzake het eerste middel op geen enkele wijze concreet aannemelijk maakt dat de bestreden akte niet of niet afdoende zou zijn gemotiveerd in de zin van de boven genoemde bepalingen.

Zoals de verzoekende partij terecht aanhaalt, blijkt uit artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet duidelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in zulk geval over een mogelijkheid beschikt om het verblijf te beëindigen en niet over een dwingende plicht. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt evenwel duidelijk dat deze ruimer is dan de loutere vaststelling dat verzoekende partij niet meer samenwoont met haar partner, dat het geregistreerd partnerschap geen drie jaar heeft geduurd en dat ook aan de voorwaarde van drie jaar huwelijk niet is voldaan. De insinuatie dat niet gemotiveerd wordt waarom verwerende partij er toch voor opteert het verblijfsrecht te beëindigen, is bijgevolg onjuist.

Uit de bewoordingen van het eerste middel blijkt duidelijk dat de verzoekende partij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen van de bestreden beslissing kent. Zij brengt bovendien een inhoudelijke kritiek uit op de motieven van deze beslissing, zodat meteen duidelijk is dat zij afdoende op de hoogte is van de motieven die eraan ten grondslag liggen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet, blijkt derhalve niet.

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. De bovengenoemde beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden onderzocht in het licht van de in casu toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beëindigingsbeslissing werd genomen, luidt als volgt:

“ § 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(..)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(..)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins-

en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

In artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet wordt voorzien in een aantal uitzonderingsgevallen waarbij artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet niet van toepassing is. Deze bepalingen luiden als volgt:

“§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Tot slot verleent artikel 42quater, § 5 van de vreemdelingenwet aan de gemachtigde de bevoegdheid om te “*controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan*”.

2.7. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 23 juli 2014 een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd en dat zij op basis hiervan haar verblijfsaanvraag heeft gedaan. Het verblijfsrecht van verzoekende partij werd erkend op grond van deze wettelijke samenwoning. Uit artikel 42quater van de vreemdelingenwet blijkt dat het verblijf kan beëindigd worden wanneer het geregistreerd partnerschap geen vijf jaar heeft geduurd na de erkenning van het recht op verblijf, tenzij dit geregistreerd partnerschap ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan één jaar in het Rijk. Verzoekende partij betoogt wel dat zij reeds in 2013 feitelijk samenwoonde met haar ex-partner/ex-echtgenoot, maar zij gaat eraan voorbij dat zij pas op 23 juli 2014 een aanvraag tot gezinshereniging heeft gedaan in functie van haar partner en dit in kader van de wettelijke samenwoning. Zij betwist de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat er geen geregistreerd partnerschap is geweest gedurende minimum drie jaar. Verzoekende partij betwist verder ook niet dat, aangezien zij gehuwd is op 26 oktober 2015 en de echtscheidingsprocedure opgestart werd op 30 mei 2017, zij evenmin gewag kan maken van een huwelijk dat minstens drie jaar heeft geduurd bij de aanvang van de echtscheidingsprocedure.

Artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet geeft de mogelijkheid aan de gemachtigde het verblijfsrecht te beëindigen op drie afzonderlijk corresponderende beëindigingsgronden, als 1) het huwelijk met de burger van de Unie wordt ontbonden of nietig verklaard, of als 2) het geregistreerd partnerschap dat werd aangegaan wordt beëindigd of als 3) er geen gezamenlijke vestiging meer is.

De uitzonderingsbepaling zoals voorzien in artikel 42quater, § 4, 1° van de vreemdelingenwet moet, gezien het voorgaande, dan ook worden gelezen als een getrapte bepaling waarbij de drie uitzonderingsgronden op hun beurt telkens corresponderen met de relevante van de drie beëindigingsgronden.

Uit deze bepaling blijkt niet dat de duur van een geregistreerd partnerschap dat minder dan drie jaar heeft geduurd, zoals in casu onbetwist, toch zou kunnen worden gecumuleerd met een termijn van feitelijk samenwonen of gezamenlijke vestiging voorafgaand aan het geregistreerd partnerschap teneinde toch van de uitzonderingsbepaling te kunnen genieten, zoals verzoekende partij beoogt. Bijkomend kan worden aangestipt dat de aanhef van artikel 42quater, § 4 immers luidt “*onder voorbehoud van het bepaalde in §5 is het in §1, eerste lid, 4° bedoelde “geval” niet van toepassing: [...]*”, waarbij de term “geval” in het enkelvoud wordt gebruikt, hetgeen eveneens een indicatie is dat elke afzonderlijke beëindigingsgrond met zijn corresponderende uitzondering moet worden toegepast.

Verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat de verwerende partij rekening had moeten houden met een feitelijke samenwoning in 2013.

Voor zover de verzoekende partij nog verwijst naar een arrest van de Raad van 17 mei 2011 om haar standpunt kracht bij te zetten, wijst de Raad erop dat in een continentale rechtstraditie er aan deze arresten geen precedentswaarde kleeft.

2.8. Verzoekende partij betoogt verder dat zij valt onder de uitzondering van artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet en wijst erop dat zij begeleid werd wegens intra-familiaal geweld door de bevoegde dienst van het OCMW waarna de begeleiding werd overgenomen door crisisteam 18+ van het CAW en VAGGA. Zij wijst op de echtscheidingsprocedure, de voorlopige maatregelen en de door haar ingediende klacht op 29 januari 2016. Het vonnis van de rechtbank vermeldt ook ‘onherstelbare ontwrichting’ en de ex-partner mag de woning niet meer betreden. Zij wijst ook op de verklaring van de school van haar zoon. Het is dan ook niet ernstig louter te wijzen op het feit dat de ex-partner de feiten ontkent gelet op de voormelde indicaties.

2.9. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt overwogen:

“- Attest dd. 04.05.2017 met betrekking tot het verblijf in het Zijhuis sinds 5.04.2017 van betrokkene en haar kind.

- Vonnis familierechtbank dd. 30.05.2017 waarin referentiepersoon wordt veroordeeld tot het betalen van onderhoudsgeld tot aan het kracht van gewijsde treden van het echtscheidingsvonnis.

- Aangifte dd. 29.06.2016 bij politie Antwerpen van opzettelijke slagen en verwondingen toegebracht door echtgenoot op 28.06.2016. Betrokkene verklaart aldus slachtoffer te zijn van intrafamiliaal geweld vanwege haar (ex)partner. Betrokkene stelt eveneens reeds aangifte gedaan te hebben in 2013 bij de politie te Wijnegem, zo blijkt uit het dossier. Echter blijkt er na navraag gedaan te hebben bij de politie te Wijnegem geen spoor te zijn van dit PV. Ook blijkt uit het administratieve dossier dat dhr. P. (...) Marcel deze beschuldigingen expliciet tegenspreekt. Voorts werden er ook geen medische attesten voorgelegd die bewijzen dat mevrouw het slachtoffer is van intra-familiaal geweld. Gezien er geen verdere bewijzen werden voorgelegd en er niet wordt aangetoond dat dhr. P. (...) veroordeeld werd betreffende familiaal geweld kan er niet gesteld worden dat betrokkene het slachtoffer is van familiaal geweld.

Het feit dat voormeld vonnis van de familierechtbank dd. 30.05.2017 vermeldt dat betrokkene de echtscheiding vraagt op basis van een “onherstelbare ontwrichting”, doet hier geen afbreuk aan. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat in het vonnis enkel de voorlopige maatregelen werden beoordeeld, en er geenszins uitspraak werd gedaan met betrekking tot eventueel intra-familiaal geweld.

Aangezien uit het geheel van deze stukken niet aangetoond is dat er effectief sprake is van familiaal geweld, is art. 42quater, §4, 4° niet van toepassing op deze situatie.”

2.10. De Raad acht deze beoordeling geenszins kennelijk onredelijk. In casu maakt verzoekende partij immers geenszins aannemelijk het slachtoffer te zijn geweest van een dergelijke mate van intra-familiaal geweld dat kan worden besloten dat dit een “*bijzonder schrijnende situatie*” uitmaakt in de zin van artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet.

Inderdaad blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij wel melding heeft gemaakt van het feit dat zij reeds in 2013 aangifte gedaan zou hebben bij de politie maar uit navraag bij de desbetreffende politiediensten blijkt dat er van deze aangifte geen spoor terug te vinden is. Er werd wel een proces-verbaal opgesteld op 29 juni 2016 waarbij verzoekende partij verklaarde dat haar partner sinds het begin van de relatie een alcoholverslaving heeft maar dat hij nooit agressief was ten gevolge van deze verslaving. Deze verslaving zou een tweetal jaar geleden evenwel verergerd zijn waarbij er volgens verzoekende partij sprake is van frequente slagen zowel naar haar toe als naar haar zoon. Verder is er door het alcoholmisbruik ook sprake van financiële problemen. Verzoekende partij stelde tevens een cursus te volgen die haar partner weigerde te betalen. Haar partner zou haar ook in het

aangezicht gesneden hebben met een mes. Ze wil graag scheiden maar heeft er de financiële middelen niet voor. Verder zou al het geld gestort worden op de rekening van haar partner en heeft hij de gezamenlijke rekening laten afsluiten waardoor verzoekende partij aan geen geld kan geraken. Haar partner zou haar ook overal volgen en etaleert controlerend gedrag. In het verhoor wordt tevens vermeld dat er geen zichtbare verwondingen zijn en verzoekende partij ook niet van plan is een dokter te raadplegen. Er zijn geen medische attesten.

Op 30 juli 2016 wordt de partner van verzoekende partij verhoord. Hij ontkent elke betrokkenheid met betrekking tot de slagen. Hij erkent wel dat er financiële problemen zijn en dat hierover in het verleden al verbale discussies/ruzies zijn ontstaan. Uit het verhoor blijkt meer gedetailleerd dat de partner verklaart verzoekende partij nooit geslagen te hebben, maar dat ze wel ruzie gehad hebben over zijn gsm en dat er wel geroepen en getierd is geweest. Hij stelt dat verzoekende partij liegt wanneer ze zegt dat hij haar wekelijks zou slagen alsook dat hij haar zoon zou slaan. Hij stelt verder wel af en toe een pintje te drinken maar geen alcoholprobleem te hebben en dat de foto's waarop een groot aantal cara pilsen op tafel is te zien te maken heeft met het feit dat er bezoek is geweest. Hij erkent de financiële problemen en tracht ervoor een oplossing te vinden waarbij hij stelt dat verzoekende partij denkt dat de problemen van vandaag op morgen kunnen opgelost worden. Verder verklaart hij dat verzoekende partij een volmacht heeft op alle rekeningen en hij aldus niet inziet waarom zij haar opleiding niet zou kunnen betalen. Hij stelt daarenboven recent nog een abonnement voor het openbaar vervoer voor haar zoon te hebben betaald. Wat betreft de steekwonde in het aangezicht verklaart hij dat dat niets met hem te maken heeft en dat dat iets van vroeger, van in Kenia, is. Wat betreft het kindergeld stelt hij dat dit gestort wordt op een BEO-rekening op naam van verzoekende partij en dat hijzelf niet aan die rekening kan. Verder heeft hij wel de gezamenlijke ING-rekening afgesloten zodat hij enkel nog een rekening bij KBC heeft en zij bij BEO. De reden hiervoor is dat deze ING-rekening te veel geld kostte. Hij heeft haar gevraagd mee over te stappen naar ING zodat, als hem iets overkomt, zij nog zes maanden een uitkering zou krijgen, maar telkens was haar antwoord: "*Morgen*". Verder verklaart hij dat haar zoon een nieuwe tablet heeft gekregen en verzoekende partij zelf twee nieuwe gsm's waarvan zij één kapot heeft geslagen tegen de muur. Verder heeft verzoekende partij gezegd dat ze niks slechts over hem gezegd heeft en bovendien is ze meegekomen naar het politiebureau. Hij weet niet wat ze van plan is. Hij stelt dat hij haar zoon eveneens naar België heeft gehaald en hij nu dit krijgt nu alle papieren in orde zijn.

Op 15 oktober 2016, in kader van opvolging, contacteert de politie verzoekende partij waarbij deze verklaart dat zij maar twee keer naar de politie is geweest, de eerste keer in 2013 in Wijnegem toen haar partner haar met een mes had gestoken in het gezicht. De politie van Wijnegem kan echter geen spoor terug vinden van deze aangifte, dit ondanks het controleren van de gegevens tot tweemaal toe. Verder blijkt dat verzoekende partij nooit naar de dokter is geweest en geen medische attesten heeft. Zij stelt wel foto's van de feiten in 2013 te hebben genomen, maar dat deze verdwenen zijn. Zij vermoedt dat haar partner dit gedaan heeft. Zij kan ook geen kopijen van de foto's bezorgen. Zij kan enkel twee foto's tonen waarop haar partner ligt te slapen in de zetel terwijl er acht blikken bier op de salontafel en op de grond staan. De rest van het appartement ziet er net uit.

Verder verklaarde verzoekende partij dat zij naar het OCMW is gegaan om hulp te krijgen maar dat deze pas kunnen helpen als ze eerst weggaat bij haar partner. Zij stelt ondertussen deeltijds werk te hebben gevonden. Zij stelt verder dat haar partner thans rustig is omdat hij weet dat ze de politie zal bellen als hij agressief wordt. Zij verklaart dat haar partner haar volgt naar het werk en naar school. Sinds de aangifte in juni 2016 is hij niet meer fysiek agressief geweest buiten dat hij wel nog veel roept. Het kindergeld wordt ook gestort op haar rekening waardoor het nu gemakkelijker is. Zij stelt dat haar partner soms goed is naar haar zoon en soms niet. Hij is een lieve man als hij niet gedronken heeft. Hij is verder maar één keer fysiek agressief geweest naar haar zoon, met name op 28 juni 2016, waarvan zij aangifte is gaan doen.

Uit verdere telefonische contactname op 13 februari 2017 met verzoekende partij blijkt dat zij in het Engels verklaart dat zij de relatie met haar partner heeft verbroken en zij voorlopig bij een vriendin verblijft. Zij heeft verder geen nieuwe strafbare feiten te melden.

In het administratief dossier is verder een attest terug te vinden van CAW Antwerpen waaruit blijkt dat verzoekende partij en haar kind sinds 5 april 2017 in het Zijhuis verblijven, een opvangcentrum voor vrouwen en kinderen.

Ook is het vonnis inzake voorlopige maatregelen van 30 mei 2017 in het administratief dossier terug te vinden waaruit blijkt dat verzoekende partij gemachtigd wordt afzonderlijk te verblijven op het adres in

het Zijhuis en waarbij de partner verbod krijgt deze woning te betreden. Er wordt de verzoekende partij ook een persoonlijk onderhoudsgeld toegekend te betalen door de partner.

Uit een schrijven van het parket van de Procureur des Konings Antwerpen van 4 mei 2017 blijkt verder dat het dossier inzake voormelde aangifte van verzoekende partij geseponeerd werd omdat de toestand geregulariseerd is. Verder wijst de Procureur des Konings erop dat de partner van verzoekende partij op 10 januari 2017 aangifte heeft gedaan van het feit dat verzoekende partij de echtelijke woning heeft verlaten en van zijn vermoeden dat het huwelijk een schijnhuwelijk betreft. Uit de terzake bijgevoegde stukken blijkt dat de partner verklaarde dat hij sterke vermoedens heeft dat verzoekende partij met hem getrouwd is voor papieren om legaal in België te kunnen verblijven en dat, aangezien nu alles in orde is voor haar, zij thans lasterlijke aangiftes doet.

2.11. Wanneer de Raad alle aan de verwerende partij voorgelegde stukken voor het treffen van de bestreden beslissing in ogenschouw neemt, dan kan hij niet anders oordelen dan dat de verwerende partij op kennelijk redelijke gronden vaststelt dat verzoekende partij niet heeft aangetoond slachtoffer te zijn geweest van intra-familiaal geweld dat aanzien kan worden als een *“bijzonder schrijvende situatie”* in de zin van artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet. Uit de voorgelegde stukken blijkt namelijk dat het blijft bij verklaringen van verzoekende partij, niet ondersteund door enig objectief gegeven zoals medische attesten en waarbij ook dient vastgesteld te worden dat de verklaring dat zij reeds in 2013 aangifte zou gedaan hebben niet strookt met de werkelijkheid. Verzoekende partij blijkt aldus slechts één aangifte gedaan te hebben terwijl uit haar verklaringen blijkt dat de feiten zich al meerdere jaren zouden voordoen. Bovendien zijn de verklaringen van verzoekende partij tegenstrijdig waar zij stelt bij de aangifte in juni 2016 dat haar partner reeds van aanvang dronk maar dat nooit tot agressief gedrag leidde en dit pas twee jaar geleden begon. Dit strookt immers niet met haar verklaring dat zij reeds in 2013 werd aangevallen met een mes door haar partner.

De verklaringen van verzoekende partij worden ook betwist door de ex-partner en zoals de verwerende partij terecht komt te stellen is de ex-partner ook niet veroordeeld voor intra-familiaal geweld. Uit het voorgelegde vonnis kan niet anderszins blijken, nu dit vonnis enkel uitspraak doet over de voorlopige maatregelen en er geenszins enige uitspraak wordt gedaan over eventueel intra-familiaal geweld. Het gegeven dat er een echtscheiding is aangevraagd op grond van *“onherstelbare ontwrichting”* maakt ook niet dat dit aantoonbaar is van intra-familiaal geweld in de zin van een bijzonder schrijvende situatie zoals bedoeld in artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet.

Het loutere feit voorts dat verzoekende partij na haar vertrek bij haar partner werd opgevangen door het Zijhuis maakt ook niet dat daaruit kan besloten worden dat zij daadwerkelijk het slachtoffer is geweest van intra-familiaal geweld in de zin van artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet. Immers blijkt hier ook niet uit dat er buiten de verklaringen van verzoekende partij objectieve gegevens voorliggen waaruit kan besloten worden dat er inderdaad sprake is van een bijzonder schrijvende situatie in de zin van artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet. De Raad kan op grond van de aan de verwerende partij voorgelegde stukken wel aannemen dat de verstandhouding tussen verzoekende partij en haar partner duidelijk zoek was en er geregeld geruzied werd, maar dit maakt nog niet dat er daarom ook sprake is van een bijzonder schrijvende situatie in de zin van artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet.

De Raad dient samen met de verwerende partij vast te stellen dat er op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing niet meer voorlag dan beschuldigingen van verzoekende partij aan het adres van haar ex-partner, die de feiten overigens betwist, en zonder enig aantoonbaar bewijs dat verzoekende partij zich bevindt in een situatie zoals voorzien in artikel 42quater, §4, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij nog wijst op de financiële moeilijkheden binnen het gezin, kan de Raad aannemen dat dit voor spanningen zorgt maar dat maakt nog niet dat verzoekende partij gewag kan maken van geweld binnen de familie. Bovendien blijkt ook dat de partner erkent dat er financiële moeilijkheden waren, maar dat verzoekende partij wel degelijk toegang had tot een bankrekening waarop ook het kindergeld werd gestort en dat hij bovendien het openbaar vervoer bekostigde voor haar zoon. Hij spreekt dus tegen dat hij verzoekende partij zonder geld zette. Nogmaals benadrukt de Raad dat verzoekende partij het steeds bij loutere verklaringen heeft gehouden en nooit bewijzen heeft bijgebracht van haar verklaring dat het kindergeld enkel op de rekening van de partner terecht kwam en dat zij zelf geen rekening noch geld had. Nochtans acht de Raad het niet onmogelijk om objectieve bewijzen van deze verklaringen bij te brengen, zo deze feiten zich daadwerkelijk hebben voorgedaan.

Ook wat betreft het alcoholmisbruik heeft verzoekende partij naast foto's van een eenmalig gebeuren waaruit blijkt dat haar partner op de zetel slaapt met enkele blikken bier op de tafel en de grond, niets anders bijgebracht dan haar eigen verklaringen. Ook het alcoholprobleem wordt tegengesproken door de partner. Verder heeft verzoekende partij ook geen enkel objectief bewijs bijgebracht van agressie van de partner tegenover haar kind. Hetzelfde geldt voor de agressie die de partner tegenover verzoekende partij zou vertoond hebben. Ondanks het feit dat verzoekende partij verklaarde reeds in 2013 fysiek aangevallen te zijn geweest door haar partner die haar in haar gezicht zou gestoken hebben met een mes, legt zij hiervan geen enkel objectief gegeven voor. Zoals reeds hoger aangehaald blijkt haar verklaring dat zij aangifte heeft gedaan bij de politie van dit feit in 2013 niet te stroken met de werkelijkheid. Evenmin legt verzoekende partij enig medisch attest voor van dit feit, terwijl toch redelijkerwijze kan aangenomen worden dat, wanneer men aangifte doet van dergelijk zwaarwichtig feit, men tevens ook naar een arts stapt.

Gelet op de aan de verwerende partij voorgelegde gegevens voor het treffen van de bestreden beslissing, kan de Raad niet anders dan benadrukken dat uit deze gegevens wel naar voren komt dat de relatie tussen verzoekende partij en haar partner spanningen vertoonde en verzoekende partij ervoor opteerde de gemeenschappelijke woonst te verlaten en zich te laten bijstaan voor opvang aangeboden door het Zijhuis, maar geenszins kan besloten worden dat er ook sprake was van een bijzonder schrijnende situatie in de zin van artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet.

2.12. Waar verzoekende partij thans bij haar verzoekschrift een verklaring voegt van de school van haar kind, gedateerd op 9 oktober 2017 alsook een attest van VAGGA van 4 oktober 2017 en een attest van het OCMW van 4 oktober 2017, stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij deze stukken aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris heeft voorgelegd. Bijgevolg kan zij de verwerende partij geen onzorgvuldigheid verwijten doordat deze hiermee bij het nemen van de betreden beslissing geen rekening hield. De Raad kan hierop evenmin acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)). Het loutere feit overigens dat deze stukken bij een eerder beroep werden gevoegd, maakt niet dat de verwerende partij voor het treffen van de bestreden beslissing hiervan op de hoogte was nu niet blijkt dat de Raad deze stukken ook daadwerkelijk samen met het verzoekschrift heeft overgemaakt aan de verwerende partij en het de verzoekende partij toekomt alle stukken die zij dienstig acht in het kader van het behoud van haar verblijfsrecht over te maken aan de verwerende partij voor het treffen van de bestreden beslissing.

2.13. De Raad stelt voorts vast dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met de verblijfsduur, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie en de mate waarin de verzoekende partij bindingen heeft met haar land van herkomst. Immers heeft de verwerende partij als volgt overwogen:

*“- Verklaring lidmaatschap Christelijke Mutualiteit Antwerpen dd. 21.09.2017 op naam van betrokkene.
- Terugbetalingsovereenkomst huurwaarborg tussen het OCMW Antwerpen en betrokkene dd. 31.08.2017 voor een woonst in de (...) te 2030 Antwerpen. Hieruit blijkt dat het OCMW Antwerpen de huurwaarborg heeft betaald voor een woning voor betrokkene. Het is echter niet duidelijk of betrokkene heden de woonst reeds betreft.
- Rapport schooljaar 2016 – 2017 van O. W. (...) te Stedelijk Lyceum Cadix te Antwerpen; Bewijs voorlopige inschrijving van O. W. (...) in school Sint-Bernardus te Merksem 2017 - 2018;
- Attest inburgering dd. 07.01.2016 op naam van betrokkene; Verklaring mondelinge taalvaardigheid van het Huis van het Nederlands dd. 25.08.2014 op naam van betrokkene dat stelt dat betrokkene voldoet aan de inschrijvings- en toelatingsvoorwaarden van het sociale huurstelsel; Deelcertificaat Nederlandse tweede taal richtgraad 1 dd. 22.01.2015 op naam van betrokkene; Ongedateerd attest waarin verklaard wordt dat betrokkene elke dinsdag Nederlandse les volgt bij vzw Elegast Wijkwerking te Antwerpen.
Gezien het kennen van de regiotaal een voorwaarde is om vlot te functioneren in het dagelijkse leven, tonen deze documenten niet aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat zij heden reeds geïntegreerd is in ons land.
- Overeenkomst opleidingsstage VDAB voor betrokkene in Rusthuis Wommelgheem Armonia VZW met ingang op 11.04.2016 en dit voor 5 dagen; Attest dd. 17.03.2017 van zaakvoerder DKTopClean waarin verklaard wordt dat betrokkene haar klanten mag meenemen naar het kantoor waar zij dan zal tewerkgesteld worden; Loonbrieven van oktober - november 2016, januari 2017 bij DKT TopClean BVBA; Deeltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij QBAGO BVBA op naam van betrokkene dd. 20.03.2017 met ingang op 24.03.2017 en bijhorende loonfiches van april en mei 2017,*

alsook een attest van wijziging van het uurrooster dd. 28.07.2017: het feit dat betrokkene werkt vormt geen obstakel om terug te keren naar het land van herkomst. Integendeel, het toont aan dat het voor betrokkene ook geen probleem hoeft te vormen om in het land van herkomst een job te vinden.

Betrokkene legt tevens een deelcertificaat open wiskunde voor op naam van betrokkene dd. 16.05.2016.

Een tewerkstelling en een certificaat open wiskunde getuigen niet van een zekere mate van integratie die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zou kunnen staan. Immers, tewerkstelling is een noodzakelijkheid om te kunnen voorzien in bestaansmiddelen om een min of meer menswaardig leven te kunnen leiden. Betrokkene kan haar opgedane kennis alsook haar werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Aangezien betrokkene op economisch actieve leeftijd is en aan de slag is, is het redelijk aan te nemen dat haar leeftijd een terugkeer naar het land van herkomst haar niet hindert.

(..)

Overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid dienen ook een aantal humanitaire elementen in overweging te worden genomen. Betrokkene werd voor het eerst ingeschreven in België op 23.07.2014 te Antwerpen.

Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België bekijken kunnen we stellen dat deze in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in haar land van herkomst gewoond heeft, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong.

Gezien er nergens sprake is van een medische problematiek in het dossier, mag worden aangenomen dat zij zonder problemen terug kan reizen. De gezinssituatie van betrokkene spreekt voor zich, de relatie met de echtgenoot werd verbroken, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is.

Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene zoals voormeld, een attest inburgering dd. 07.01.2016, verklaring mondelinge taalvaardigheid van het Huis van het Nederlands dd. 25.08.2014, deelcertificaat Nederlandse tweede taal richtgraad 1 dd. 22.01.2015 voor. Aangezien het volgen van deze lessen een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken. Wat betreft het certificaat open wiskunde dient opgemerkt te worden dat dit algemene kennis betreft die niet enkel, indien aangewend, tot integratie kan leiden in België alleen.

Gezien betrokkene kennelijk jarenlang in het land van oorsprong heeft gewoond en in verhouding slechts kort in België is, is het redelijk aan te nemen dat er nog voldoende banden met het land van oorsprong zijn, waardoor een terugkeer naar het land van herkomst mogelijk is. Gezien de jonge leeftijd van haar zoon, O. W. (...), is het aangewezen dat hij zijn moeder volgt. Er dient overigens opgemerkt te worden dat hij pas sinds 13.05.2016 in België is aangekomen. In de tijd dat betrokkene haar land van oorsprong reeds had verlaten, heeft hij bij zijn familie in Kenia gewoond. Hierdoor kan gesteld worden dat ook hij nog voldoende banden heeft met het land van oorsprong en dus voor hem heden een terugkeer naar het land van herkomst niet schadelijk zal zijn. Hij kan tevens aldaar zijn studies verderzetten.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat betrokkene sinds 5.04.2017 tot op heden in het Zijhuis, een opvangcentrum voor vrouwen en kinderen van het CAW, verblijft, waar zij bijgestaan wordt door begeleiders. Hieruit blijkt dat betrokkene intensief ondersteund en begeleid wordt om haar levenssituatie op orde te krijgen. Ongetwijfeld kan zij met de vaardigheden en kennis die ze hier gekregen heeft door de intensieve ondersteuning ook aan de slag in het land van herkomst of origine. Het is immers niet omdat de ondersteuning nog geen positief eindresultaat nl. financiële onafhankelijkheid, heeft teweeggebracht in België dat het elders evenmin zou lukken.

Bij gebrek aan contra-indicaties dient geconcludeerd te worden dat de leeftijd en gezondheid van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig zou zijn. De voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkenen dient gesupprimeerd te worden.”

2.14. Waar verzoekende partij de beoordeling van de integratie in België betwist en aanvoert dat niet is vereist dat het om een uitzonderlijke mate van integratie zou gaan of om een bijzondere manier van geïntegreerd zijn, wijst de Raad er op dat de algemene regel van artikel 42quater van de vreemdelingenwet voorziet dat het verblijf wordt beëindigd wanneer de betrokkene zich bevindt in het geval voorzien bij artikel 42 quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet. Enkel in de mate dat de bindingen in België dermate zijn dat zij zich verzetten tegen beëindiging van het verblijf, kan het verblijf verlengd worden. Uit de passages waarin wordt gemotiveerd dat er geen sprake is van een bijzondere integratie

in België, kan niet worden afgeleid dat deze uitzondering op de algemene regel al te restrictief werd geïnterpreteerd op een wijze die niet verenigbaar is met de wet. De gemachtigde wijst er immers op dat verzoekende partij slechts relatief kort in België verblijft, hetgeen ook geldt voor haar kind, zodat er kan aangenomen worden dat zij nog banden hebben met het land van herkomst en dat verzoekende partij de in België opgedane vaardigheden en kennis kan aanwenden om aan de slag te gaan in het herkomstland, zowel de leeftijd als de gezondheid van verzoekende partij laten toe te stellen dat zij ook in het herkomstland kan tewerkgesteld worden, zodat rekening houdende met het geheel van deze elementen, het geenszins kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij oordeelt dat de sociale, culturele en economische integratie van verzoekende partij niet in die mate is dat dit de beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staat. Uit het geheel van de motieven inzake de integratie zoals hiervoor wordt besproken, blijkt waarom deze integratie niet volstaat.

Wat betreft de in het eerste middel aangevoerde schending van artikel 8 EVRM verwijst de Raad naar zijn bespreking van het tweede middel.

2.15. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

2.16. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 8 EVRM en van de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en als behoorlijk beginsel van bestuur

Artikel 8 EVRM bepaalt:

"7. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Om zich te kunnen beroepen op dit artikel, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

*Het beschermde privéleven omhelst erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit: "However, as Article 8 also protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see *Pretty v. the United Kingdom*, no. 2346/02, § 61), and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see *Mikulic v. Croatia*, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-1), it must be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitute part of the concept of "private life " within the meaning of Article 8. Regardless of the existence or otherwise of a "family life ", therefore, the Court considers that the expulsion of a settled migrant constitutes interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the "family life " rather than the "private life" aspect." (EHRM, GK, Üner t. Nederland, 5 juli 2005, §59.)*

Verzoeksters privéleven bestaat onder andere uit het feit dat zij hier reeds lange tijd verblijft, hier duurzame banden met haar omgeving heeft opgebouwd, cultureel en economisch geïntegreerd is, hier gehuwd is en zich ontvoogd heeft van haar agressieve man, op eigen benen is gaan staan om te voorzien in haar eigen basisbehoeftes en die van haar zoontje, hierbij hulp gekregen heeft van verschillende organisaties en daarin geslaagd is, een vertrouwensband heeft opgebouwd met haar werkgever en cliënteel, Haar zoontje loopt hier school en is hier beginnen aarden en kan zich eindelijk in een stabiele omgeving ontplooiën na zolang van zijn moeder gescheiden te zijn geweest en een angstige tijd gekend te hebben onder zijn stiefvader. Hij heeft met andere woorden fundamenten gelegd voor zijn ontplooiing als persoon, hetgeen tot de kern behoort van het door artikel 8 EVRM beschermde privéleven.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, *quod in casu*, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (arrest RvV, nr. 197 311 van 22 december 2017, Verenigde Kamers).

Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een *fair balance* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod non in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde *Boultif/Üner* criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

A fortiori is het zo dat wanneer er geen enkel element van openbare orde of openbare veiligheid voorhanden is, het private belang van de betrokken persoon veel zwaarder doorweegt.

Het is op dit moment volstrekt onduidelijk in licht van welke maatschappelijke noodzaak een dermate ingrijpende inmenging in verzoeksters privéleven proportioneel zou maken.

Een lidstaat kan in geval van misdrijven een veroordeelde vreemdeling met verblijfsrecht het verblijfsrecht ontnemen, mits deze beslissing in overeenstemming is met wat voorzien is door de wet, noodzakelijk is in een democratische samenleving, en proportioneel ten opzichte van een legitiem doel, dus in zoverre het tweede lid van artikel 8 EVRM gerespecteerd werd.

Het Hof geeft in *Üner v Nederland* aan wat de criteria zijn die gebruikt moeten worden om in te schatten of een inmenging in het privéleven noodzakelijk is in een democratische samenleving en proportioneel is t.o.v. een legitiem doel:

"In the case of *Boultif* the Court elaborated the relevant criteria which it would use in order to assess whether an expulsion measure was necessary in a democratic society and proportionate to the legitimate aim pursued. These criteria, as reproduced in paragraph 40 of the Chamber judgment in the present case, are the following:

- the nature and seriousness of the offence committed by the applicant;
- the length of the applicant's stay in the country from which he or she is to be expelled;
- the time elapsed since the offence was committed and the applicant's conduct during that period;
- the nationalities of the various persons concerned;
- the applicant's family situation, such as the length of the marriage, and other factors expressing the effectiveness of a couple's family life;
- whether the spouse knew about the offence at the time when he or she entered into a family relationship;
- whether there are children of the marriage, and if so, their age; and the seriousness of the difficulties which the spouse is likely to encounter in the country to which the applicant is to be expelled.

58. The Court would wish to make explicit two criteria which may already be implicit in those identified in the *Boultif* judgment: - the best interests and well-being of the children, in particular the seriousness of the difficulties which any children of the applicant are likely to encounter in the country to which the applicant is to be expelled; and - the solidity of social, cultural and family ties with the host country and with the country of destination. As to the first point, the Court notes that this is already reflected in its existing case law (see, for example, *Şen v. the Netherlands*, no. 31465/96, § 40, 21 December 2001, *Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands*, no. 60665/00, § 47, 1 December 2005) and is in line with the Committee of Ministers' Recommendation Rec(2002)4 on the legal status of persons admitted for family reunification (see paragraph 38 above). As to the second point, it is to be noted that, although the

applicant in the case of Boultif was already an adult when he entered Switzerland, the Court has held the "Boultif criteria " to apply all the more so (a plus forte raison) to cases concerning applicants who were born in the host country or who moved there at an early age (see Mokrani v. France, no. 52206/99, § 31, 15 July 2003). Indeed, the rationale behind making the duration of a person's stay in the host country one of the elements to be taken into account lies in the assumption that the longer a person has been residing in a particular country the stronger his or her ties with that country and the weaker the ties with the country of his or her nationality will be. Seen against that background, it is self-evident that the Court will have regard to the special situation of aliens who have spent most, if not all, their childhood in the host country, were brought up there and received their education there." (EHRM, GK, Ünner t. Nederland, 5 juli 2005, §§57-58)

Maar dit is dus in de gevallen waarbij iemand een ernstig misdrijf gepleegd heeft en een gevaar is voor de openbare orde. In verzoeksters geval is dit niet helemaal het geval niet en dient de vraag zich te stellen naar het voorhanden zijn van een legitiem doel en de noodzakelijkheid van de maatregel.

Verzoekster heeft geen enkel misdrijf begaan, en heeft, integendeel, gepoogd om te breken met haar agressieve man en met hulp onafhankelijk te worden en zelf mee te draaien in onze economie en samenleving. Dit kan niet genoeg gewicht toegekend worden bij de beoordeling van de proportionaliteit van de bestreden beslissing in licht van het beoogde doel, en de legitimiteit daarvan.

Wat is het doel van de bestreden beslissing? Alvast niet het waarborgen van de openbare orde, en gelet op het feit dat verzoekster een vaste job heeft gevonden in moeilijke omstandigheden kan het doel ook niet het vrijwaren van de sociale zekerheid zijn. Zelfs al wordt geoordeeld dat het controleren van migratie op zich (controle voor de controle dus) een legitiem doel is, maar dan moet opgemerkt worden dat dit niet vereist dat verzoeksters verblijfsrecht beëindigd wordt, moet er besloten worden dat dit een doel is dat veel minder doorweegt dan het vrijwaren van de openbare orde of de bescherming van de maatschappij tegen de vreemdeling. In voorliggend geval is geen sprake van migratiecontrole omdat het vereist is, er is geen noodzakelijkheid, er is enkel de mogelijkheid. Migratiecontrole omdat het kan, niet omdat het moet.

Verzoekster privéleven weegt zwaarder door dan het belang voor de Staat haar verwijderd te zien. Verwerende partij motiveert ook niet wat het belang is voor de Belgische Staat om verzoekster verwijderd, of haar verblijfsrecht beëindigd te zien. Terwijl dit essentieel is om de proportionaliteit van de maatregel te toetsen.

Er weze ook aan herinnerd dat de mogelijkheid verzoekster verblijfsrecht te beëindigen weliswaar voorzien is bij wet, de wettelijke bepaling van artikel 42quater Vw. voorziet weliswaar enkel in de mogelijkheid hiertoe, niet in de verplichting. Het staat verwerende partij vrij verzoeksters verblijfsrecht te beëindigen of niet, zelfs al zou ze niet onder de uitzonderingsclausules van dat artikel vallen. Dit leidt ertoe dat er, bij gebrek aan criminele feiten of veroordelingen, er opnieuw moet vastgesteld worden dat het onmogelijk is op basis van de beslissing in te zien wat het doel is van de bestreden beslissing in de zin van het tweede lid van artikel 8 EVRM, en waarom dit legitiem zou zijn.

Maar bovenal geeft de facultatieve bewoording van de bepaling in de vreemdelingenwet aan dat het zonder andere feiten, zonder openbare orde problematiek bijvoorbeeld, niet noodzakelijk is om verzoeksters verblijfsrecht te beëindigen, en dus al helemaal niet noodzakelijk is in een democratische samenleving in de zin van het tweede lid van artikel 8 EVRM.

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka t. België, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.17. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de

taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing een motivering gegeven wordt aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij. Met name wordt vastgesteld dat de relatie tussen verzoekende partij en haar echtgenoot beëindigd is. Gelet op de bespreking hoger bij het eerste middel kan verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden als zou er nog sprake zijn van een gezinsleven met haar partner. Verder blijkt niet dat de bestreden beslissing het gezinsleven tussen verzoekende partij en haar kind verhindert.

Wat betreft het privéleven van verzoekende partij.

De Raad benadrukt dat de verdragsstaten het recht hebben, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

In casu betreft het, zoals verzoekende partij correct aangeeft, een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privéleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van

het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat de noodzaak aan inmenging betreft. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privéleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privéleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In de thans voorliggende situatie is de bestreden beslissing genomen krachtens de vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen te worden beschouwd als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De verblijfswetgeving is er op gericht de openbare orde te verzekeren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na.

De inmenging in het privéleven van verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden beoogd in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

In casu dient te worden vastgesteld dat verwerende partij bij schrijven gedateerd op 19 juni 2017 verzoekende partij uitnodigde stukken voor te leggen betreffende de duur van het verblijf in het Rijk, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij nog bindingen heeft met haar herkomstland indien zij van oordeel is dat een van deze elementen zich verzet tegen een beëindiging van haar verblijfsrecht. Verwerende partij gaat vervolgens in de motivering van de bestreden beëindigingsbeslissing concreet in op de verschillende in dit verband door verzoekende partij neergelegde stukken en duidt waarom zij aldus geen redenen weerhoudt die zich verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht. Verzoekende partij kan niet dienstig het tegendeel voorhouden.

Zo stelt de verwerende partij vast dat de attesten Nederlandse taal niet getuigen van grote inspanningen om te integreren of dat verzoekende partij reeds geïntegreerd is aangezien het kennen van de regiotaal een voorwaarde is om vlot te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. De tewerkstelling van verzoekende partij is daarnaast een noodzakelijkheid om te voorzien in bestaansmiddelen om een min of meer menswaardig leven te kunnen leiden. Zij kan de opgedane ervaring en kennis alsook de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Het is ook redelijk te stellen dat haar leeftijd geen terugkeer verhindert nu zij op economisch actieve leeftijd is en aan de slag is. In essentie oordeelt de verwerende partij dat verzoekende partij jarenlang in het herkomstland heeft gewoond en dat zij slechts relatief kort in België verblijft. Dit geldt ook voor haar zoon die pas sinds 13 mei 2016 in België is en voordien steeds bij familie in Kenia heeft gewoond. Hierdoor kan gesteld worden dat zowel verzoekende partij als haar kind nog voldoende banden hebben met het herkomstland alwaar het kind ook zijn studies kan verderzetten. Verder wijst de verwerende partij erop dat verzoekende partij thans intensief begeleid wordt in België ten einde haar leven weer op orde te zetten zodat zij deze vaardigheden en kennis kan aanwenden om ook aan de slag te gaan in het herkomstland. Er blijken ook geen medische redenen die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen.

Aldus dient te worden aangenomen dat verwerende partij bij haar beoordeling of kon worden overgegaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht de door verzoekende partij in dit verband aangevoerde elementen in rekening heeft gebracht en heeft afgewogen of deze elementen kunnen opwegen tegen een beëindiging van het verblijfsrecht omwille van het niet langer voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Hieromtrent werd duidelijk gemotiveerd. Er kan aldus worden aangenomen dat verwerende partij een belangenafweging heeft doorgevoerd, doch hierbij van mening was dat geen bijzondere elementen van integratie blijken en evenmin blijkt dat verzoekende partij in het land van herkomst niet opnieuw kan werken. Daar verwerende partij concreet is ingegaan op de verschillende door verzoekende partij aangebrachte elementen en stukken kan enig onzorgvuldig handelen op dit punt niet worden vastgesteld. Waar de verzoekende partij de elementen die zij aan de verwerende partij heeft voorgelegd herhaalt, gaat zij er aan voorbij dat verwerende partij duidelijk motiveert waarom zij deze elementen niet aanvaardt als elementen die zich verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht en in een dergelijk situatie komt het aan verzoekende partij toe het kennelijk onredelijk karakter van de gedane beoordeling aan te tonen of aan te tonen dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding. Louter deze elementen herhalen en de subjectieve overtuiging toegedaan te zijn dat deze een behoud van het verblijfsrecht rechtvaardigen volstaat daartoe niet. Verzoekende partij kan bijgevolg ook niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat niet blijkt dat verwerende partij heeft getracht een juist evenwicht te vinden tussen de ingeroepen elementen van een privéleven in België en het algemene belang dat is gebaat bij een naleving van de verblijfsreglementering of in dit verband geen enkel onderzoek werd gevoerd.

Er dient zo immers ook te worden aangenomen dat artikel 42quater, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet beoogt de bescherming van artikel 8 van het EVRM te incorporeren in voormelde bepaling van de vreemdelingenwet. Het gegeven dat artikel 8 van het EVRM op zich niet wordt vermeld in de bestreden beslissing doet geen afbreuk aan het gegeven dat wel degelijk een belangenafweging heeft plaatsgevonden in het licht van de door verzoekende partij aangebrachte stukken betreffende haar privéleven en de banden met België. Nu zij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, werd uitgenodigd stukken voor te leggen inzake de elementen opgesomd in artikel 42quater, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet kan eveneens worden aangenomen dat verzoekende partij de mogelijkheid had inzake haar opgebouwde privéleven in België, alsook belemmeringen om dit opnieuw op te bouwen in haar land van herkomst, alle nuttige gegevens voor te leggen. Verzoekende partij is niet ernstig waar zij voorhoudt dat op geen enkele wijze wordt gemotiveerd in het licht van de elementen van haar privéleven in België, en op dit punt geen belangenafweging blijkt. Zij brengt op dit punt thans ook geen andere, concrete elementen aan dan deze die reeds voorlagen ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

Evenmin blijkt dat verwerende partij aldus op kennelijk onredelijke wijze tot haar beoordeling is gekomen of is overgegaan tot een disproportionele belangenafweging.

Verwerende partij kon in redelijkheid oordelen dat op basis van de voorgelegde stukken kan worden aangenomen dat verzoekende partij kan werken in haar herkomstland en daarnaast geen bijzondere integratie blijkt die zich verzet tegen een beëindiging van het verblijfsrecht, waar louter blijkt dat verzoekende partij met succes taallessen en het inburgeringstraject heeft gevolgd en heeft gewerkt. In het licht van het gestelde door verwerende partij dat een tewerkstelling ook tot doel heeft te voorzien in de levensbehoeften en bij gebrek aan stukken die verder wijzen op een culturele en sociale participatie in de Belgische samenleving waaruit enige bijzondere integratie blijkt, komt de beoordeling van het bestuur de Raad niet kennelijk onredelijk voor.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat er sprake is van een onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke belangenafweging in het licht van haar privéleven in België. Een miskennis van artikel 8 van het EVRM of van de motiveringsplicht ligt niet voor.

2.18. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER